

Arrest

nr. 259 421 van 17 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DEPRAETERE
Groot-Brittaniëlaan 10
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de beschikking nr. X van 15 april 2021 houdende vaststelling van het rolrecht.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DEMOL *loco* advocaat R. DEPRAETERE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 24 februari 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 22 maart 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 november 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 9 september 2020.

1.3. Op 23 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werden op 24 februari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op (...) 1991 in Caracas. Tot uw definitieve vertrek uit Venezuela op 22 februari 2019 woonde u in uw ouderlijk huis in de parochie Santa Rosalía in Caracas. Aanvankelijk woonde uw hele gezin bestaand uit uw ouders, twee broers en zus, daar samen. In 2009, toen u uw academische studies ging starten, besloten uw gezinsleden Caracas te verhuizen naar Isla Margarita. De reden hiervoor was dat uw vader, die een auto-onderdelenhandelaar was en al jarenlang een zaak had in Caracas, werd afgeperst en bedreigd met ontvoering van zijn gezin. Later werd duidelijk dat de colectivos hierachter zaten. Een broer verliet enkele jaren geleden het land en werkt nu in Brazilië. U bleef in Caracas achter en begon uw studies mechanisch ingenieur aan de Universidad Simón Bolívar. Tijdens uw studententijd was u lid van de studentenbeweging Equipo Baja SAE, dat zich bezighield met het ontwerpen van auto's. U ging eveneens naar fora en bijeenkomsten van een aantal burgerorganisaties, zoals de politieke thinktank van de Konrad Adenauerstichting, de Venezolaanse kamer van Franchises, het Programma van de UN voor ontwikkeling, de Ambassade van Frankrijk en de ngo Sin Mordaza. U trad daar ook op als spreker over onderwerpen als 3D-printen, recyclage of de Sustainable Development Goals (SDG's). Tijdens uw studies nam u deel aan vreedzame protesten in 2011, 2014 en 2017. In 2017 begreep u dat de protesten tot niets zouden leiden. U leerde de app Eyewitness to Atrocities kennen, waarmee beeldmateriaal van sociale media dat mensenrechtenschendingen documenteert als juridisch bewijsmateriaal kan worden gebruikt. U promootte het gebruik ervan op uw sociale media en legde hierover ook contact met de onafhankelijke Venezolaanse journalist LCD die op dat moment rapporteerde over mensenrechtenschendingen in het land. Hij ging er echter niet mee aan de slag en promootte de app evenmin. Van 2011 tot 2018 verbleef u meermaals in het buitenland om deel te nemen aan opleidingen en evenementen. Zo ging u in 2011 naar de Verenigde Staten, in 2014 ging u voor 3 maanden naar Canada om er Engels te studeren. In januari 2016 en in januari 2017 trok u respectievelijk naar Mexico en Peru om er deel te nemen aan de wedstrijd Model UN georganiseerd door de Universiteit van Harvard, waarbij de werkorganen van de VN worden nagebootst. In Peru werd uw team laureaat van deze wedstrijd. Het kreeg hiervoor een erkenning van toenmalig burgemeester van de deelgemeente Chacao in Caracas en lid van de oppositie, RM, in 2018. U verliet Venezuela nogmaals in juli 2017 nadat er onlusten waren uitgebroken in uw land: er waren hevige protesten waarbij studenten werden geïdoleerd door de ordediensten. U werd bang en vertrok naar Toronto tot de onlusten weer zouden gaan liggen. In Toronto organiseerde u mee acties om te vermijden dat de regering de grondwet zou veranderen. U werkte er als vrijwilliger aan het door de Venezolaanse oppositiepartijen daartoe georganiseerde plebiscito/volksraadpleging voor de in Canada wonende Venezolanen. U keerde terug naar Venezuela in september 2017 en verliet het land in oktober 2017 om naar de Verenigde Staten te reizen. U was geselecteerd voor een programma van het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse zaken genaamd Young Leaders of the Americas Initiative (YLA), dat u de kans gaf om samen te werken met een andere ingenieur rond 3D-printing. Ook nam u deel aan de Obama Foundation Summit, waarin evenementen over democratie werden gehouden. In januari 2018 hadden u en andere deelnemers aan het YLA een ontmoeting met een diplomaat van de Amerikaanse ambassade in Venezuela TR. U sprak er met hem over de uw ervaringen met het programma en uw doelen in Venezuela. U kreeg ook steun van de Amerikaanse overheid om enkele projecten waar te maken. Met de financiële steun van de Amerikaanse Ambassade en internationale organisaties slaagde u erin twee projecten uit te voeren in 2018: een project met als doel 3D-printen aan te leren aan universiteitsstudenten en een ander project waarmee drinkbaar water werd voorzien voor de inheemse bevolking in de Venezolaanse regio Amazonas. Aan de universiteit had u eerder al een project rond 3D-printing op poten gezet, samen met een medestudent J. N.. Daaruit kwam N. tot stand, een start-up waarin u en J. investeerden en die vooralsnog enkel als vzw functioneert, waarmee jullie plastic recycleren om er de grondstof uit te halen voor 3D-printers. Om investeerders te zoeken voor N., besloot u in te gaan op een uitnodiging voor een business bootcamp in Letland. U verliet op 22 februari 2019, kwam aan in Parijs op 23 februari 2019 en ging vervolgens op bezoek bij vrienden in België vooraleer u naar Riga ging. Daar bleef u 5 dagen en keerde vervolgens terug naar België. Tijdens uw verblijf in België in maart 2019, deden er zich een aantal ontwikkelingen voor in Venezuela die u ertoe aanzetten in België te blijven en hier op 23 maart 2019 internationale bescherming te vragen. De Venezolaanse overheid beschuldigde de VS ervan achter de stroomonderbreking te zitten die het land drie dagen lang in de greep hield en een conflict op de grens met Colombia door de Amerikaanse hulpgoederen die Venezuela weigerde in ontvangst te nemen. De Venezolaanse autoriteiten zetten alle

medewerkers van de ambassade uit het land. De Venezolaanse journalist LCD en de Amerikaanse journalist CW die u geïnterviewd had over 3D-printing werden beiden gearresteerd door de Sebin in die periode. W werd het land uitgezet.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, legt u de volgende documenten voor: uw Venezolaanse paspoort en identiteitskaart, een bewijs van woonplaats van Caracas, uw diploma mechanisch ingenieur, documenten en persberichten die uw deelname aan opleidingen, evenementen, projecten en andere activiteiten binnen en buiten Venezuela aantonen, een attest van YLAI, afdrukken van posts op sociale media, een persbericht over de erkenning van de burgemeester van Chacao naar aanleiding van de wedstrijd Model UN in Peru, een afdruk van gesprekken met journalisten CW en LCD, een persbericht over de arrestatie en deportatie van CW, uw vliegtickets, de uitnodiging voor een business bootcamp en business event in Litouwen, persberichten over de situatie in uw woonplaats in Caracas en de algemene situatie in Venezuela en documenten die te maken hebben met uw verzoek om internationale bescherming in België en uw activiteiten hier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en stukken in uw administratief dossier moet geconcludeerd worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U geeft aan om politieke redenen niet naar uw land te kunnen terugkeren. U vreest bij terugkeer naar uw land vervolgd te worden door de Venezolaanse autoriteiten omwille van een reeks factoren. Meer bepaald gaat het over uw activiteiten in binnen- en buitenland rond het democratisch gedachtengoed; uw links en contacten met vroeger burgemeester van de deelgemeente Chacao van Caracas RM, met de Amerikaanse ambassade en de door de Sebin gearresteerde journalisten LCD en CW; uw posts op sociale media, waaruit blijkt dat u geen regimevoorzitter bent. Via uw sociale media promootte u de Eyewitness-app, maakte u uw ontmoeting met Amerikaans diplomaat TR op de Amerikaanse ambassade bekend en betuigde u uw steun voor en verleende u medewerking aan het plebiscito in Toronto in 2017. Daarnaast haalt u aan dat uw woonplaats in Caracas een zone is die gecontroleerd wordt door colectivos en het feit dat uw paspoort vervallen is en u zonder steekpenning geen nieuw paspoort kan verkrijgen, waardoor u uw recht op identiteit geschonden vindt.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u geen voorzitter bent van het huidige Venezolaanse regime. Eveneens komt eruit naar voren dat u slechts bijzonder beperkt betrokken was in de nationale Venezolaanse politiek. U stelt dat u nooit lid bent geweest van een politieke partij of organisatie met politieke banden omdat u van mening bent dat alle politieke partijen, zowel de partijen aan de macht als de partijen in de oppositie, weinig geloofwaardigheid hebben. Daarom verkoos u op een onafhankelijke manier, zonder politieke affiliatie, actie te ondernemen en samen te werken met lokale gemeenschappen (CGVS, p. 18). U nam wel eens deel aan vreedzame betogingen tegen de regering in 2011, 2014 en 2017, tot u merkte dat deze nergens toe zouden leiden. Tijdens of na afloop van die protesten ondervond u nooit problemen, al moest u het wel eens op een lopen zetten voor de Guardia Nacional (CGVS, p. 18). In 2017 plaatste u posts over de toenmalige protesten en maakte u ook de Eyewitness-app bekend via uw sociale media. Nog in 2017 werkte u als vrijwilliger mee aan het door de Venezolaanse oppositiepartijen georganiseerde plebiscito in Toronto voor de in Canada wonende Venezolanen. Ook dit maakte u bekend via uw sociale media (CGVS, p. 11, 14-15, 18-19). Verder stelde u geen activiteiten te hebben gehad die u aan de oppositie kunnen linken. Uw politieke activiteiten speelden zich veeleer af in het bijwonen van en deelnemen aan evenementen van lokale en internationale organisaties in binnen- en buitenland over democratie, burgerzin, de millenniumdoelstellingen en duurzame ontwikkeling. Met uw projecten, waaronder uw eigen startup en speeches die betrekking hadden op 3D-printing, probeerde u uw sociaal engagement vorm te geven en tevens anderen te inspireren rond ondernemerschap. Voor uw project rond 3D-printing voor universiteitsstudenten en rond waterbevoorrading van een inheemse gemeenschap in de Amazonas, verkreeg u financiële steun van de Amerikaanse ambassade en een ngo, wat nooit publiek bekend gemaakt werd (CGVS, p. 18-19). Uit al uw activiteiten blijkt dat uw politiek activisme op het nationale toneel beperkt was en dat u uw politieke ideeën vooral vertaalde in sociaal engagement zonder dat u zich daarbij expliciet uitsprak tegen het regime of schaarde achter de vlag van een oppositiepartij. Uw politiek getinte boodschappen op de sociale media die naar Venezolaanse situatie verwijzen zijn op

twee handen te tellen. Belangrijk om daarbij op te merken is dat uw kritiek daarin nooit rechtstreeks gericht was tegen figuren uit het Maduro-regime. Gezien uw beperkt aantal volgers (794 volgers op Instagram, 184 op Twitter en een onbekend aantal vrienden/volgers op Facebook dat niet langer openbaar is sinds 10/10/2017 – volgens New Media Onderzoek van maart 2020) en de aard van uw posts, kan er niet worden gezegd dat u een vooraanstaand criticaster van het regime was of bent en dat u door het regime niet kan worden gezien als iemand die anderen kan mobiliseren tegen het regime.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u tot uw laatste vertrek uit Venezuela in februari 2019 geen problemen met de autoriteiten of daaraan gelinkte groeperingen hebt gekend. Daarnaast is het belangrijk om aan te stippen dat u in de jaren voor uw definitieve vertrek uit Venezuela, meermaals het land probleemloos en legaal, op vertoon van uw Venezolaanse paspoort, heb verlaten en in de Verenigde Staten bent geweest. Bij het in- en uitreizen, hebt u geen problemen gekend, verklaart u. Hierover zegt u verder dat de Guardia Nacional u bij het in- en uitreizen steeds op een normale toon vroeg naar de plaats van bestemming en het doel van uw reis. Daarop antwoordde u steevast uit veiligheidsoverwegingen dat u als student reisde. Eenmaal, in 2012, werd u door de Seniat tegengehouden omwille van een elektronisch apparaat, waarvoor u nog taxen moest betalen, maar meer dan dat ook niet (CGVS, p. 20-21). Er kan dus niet worden gesteld dat u bij het in- en uitreizen onheus werd behandeld, dat er indicaties zouden zijn dat de autoriteiten u zoeken of dat u gesignaleerd zou staan op een zogenaamde lijst van gezochte personen waarvan in de achtergrondinformatie sprake van is (Nederlands Ambtsbericht 2020, p. 13).

Dat u nu bij terugkeer in de huidige omstandigheden wel problemen vreest te krijgen, omwille van uw banden of links met de Amerikaanse ambassade, de door het Venezolaanse regime veroordeelde en naar het buitenland uitgeweken oppositieburgemeester RM en de journalisten die door de Sebin werden gearresteerd lijkt gezien uw achtergrond en profiel bijzonder weinig aannemelijk. Wat de journalisten betreft, vreest u dat uw contacten met hen aan het licht zijn gekomen na hun arrestatie door de Sebin in maart 2019, een maand na uw vertrek (CGVS, p. 13, 15). Het CGVS twijfelt niet aan het feit dat de Sebin inzage kreeg in de contacten van deze personen. Hierbij moet evenwel worden opgemerkt dat zelfs wanneer de Sebin weet heeft van uw communicatie met de genoemde journalisten of uw contactgegevens bij deze personen teruggevonden heeft, het CGVS het dan nog steeds onwaarschijnlijk acht dat u hierdoor gevaar loopt bij terugkeer. En dit omwille van uw profiel en de aard van de contacten die u met deze personen onderhield. CW interviewde u eenmalig voor een Amerikaanse tv-zender over 3D-printing, een politiek neutraal onderwerp. LCD, die volgens de achtergrondinformatie een dag na zijn arrestatie werd vrijgelaten en een reisverbod opgelegd kreeg door de autoriteiten, schreef u aan over de Eyewitness-app. Het betrof hier een politiek gevoeliger onderwerp, maar met hem had u nooit enig persoonlijk noch langdurig contact. Bovendien bleek de journalist weinig of geen interesse te hebben in het gebruik van de app, omdat hij die te tijdrovend vond (CGVS, p. 14). Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u zijn berichtgeving over de mensenrechtenschending op de een of andere manier faciliteerde of er een bijdrage aan leverde. Bovendien profileerde u zich op uw sociale media ook niet als een mensenrechtenactivist. Een risico omwille van uw contact met vroeger burgemeester van de gemeente Chacao RM die u en de teamleden erkende voor de overwinning van de wedstrijd Model UN is al evenmin waarschijnlijk (CGVS, p. 13). Uit de achtergrondinformatie blijkt dat de man in augustus 2017 naar Miami vluchtte wanneer hij door de autoriteiten beschuldigd werd van corruptie en hem hiervoor een gevangenisstraf van 15 jaar werd opgelegd. Het is niet omdat de man u een onderscheiding gaf dat u tot zijn entourage zou worden gerekend. Zoals gezegd hebt u voor uw vertrek uit Venezuela in 2019 geen problemen gekend met de autoriteiten en u bent niet op de hoogte van problemen die de andere teamleden met de autoriteiten zouden hebben gekend (CGVS, p. 17). Bij dit alles moet ook nog eens worden onderlijnd dat zelfs als u nu bij terugkeer als oppositievoorzitter wordt beschouwd door uw contacten met de drie door u genoemde persona non grata, dit niet automatisch tot problemen leidt met de autoriteiten. De kans op vervolging wordt immers reëel wanneer iemand activiteiten uitoefent die tegen het regime gericht zijn of wanneer iemand mensen kan mobiliseren of beïnvloeden. Voorts baart ook uw aanwezigheid op de Amerikaanse ambassade en uw ontmoeting daar met toenmalig charge d'affaires TR op 18 januari 2018 u zorgen omdat in er volgens u jacht gemaakt werd en wordt op iedereen die banden zou hebben met de Verenigde Staten (CGVS, p. 13). In de eerste plaats moet erop gewezen worden dat uw ontmoeting met de Amerikaanse diplomaat kort voor zijn uitzetting in mei 2018 plaatsvond en dat Maduro alle diplomatieke banden verbrak met de Verenigde Staten en de uitzetting van alle personeel beval eind januari 2019. Dit laatste vond een maand voor uw vertrek plaats. Uit de achtergrondinformatie bleek al dat in 2019, meer bepaald in de nasleep van de gebeurtenissen in maart 2019, de repressie van oppositiepolitici werd opgevoerd en ook vermeende antiregeringsdemonstranten, mensenrechtenactivisten en journalisten werden geïdoleerd. Er zijn geen indicaties dat burgers zonder uitgesproken politiek of activistisch profiel maar die contacten hadden met Amerikaanse burgers, diplomaten of politici specifiek zouden zijn geïdoleerd. Wel worden kleine organisaties die geld ontvangen van de internationale gemeenschap toen al en nu nog meer geïdoleerd door de Venezolaanse autoriteiten. Uw bezoek aan de Amerikaanse ambassade was eenmalig en nergens blijkt uit de posts hierover, noch de uwe noch deze van de Amerikaanse ambassade, dat zij u financiële steun beloofden. U geeft zelf aan dat uw team de Amerikaanse ambassade en de internationale ngo expliciet vroeg hun financiële steun voor de uitvoering van uw project in het Amazonegebied niet openbaar te maken uit vrees voor represailles. Nergens uit uw verklaringen of neergelegde documenten blijkt dat deze buitenlandse steun zichtbaar is geworden na uw vertrek (CGVS, p. 16-17, 19-20).

Bijkomend moet gewezen worden op een aantal andere elementen die u eveneens aanbracht. Zo geeft u aan dat uw vader als zaakvoerder het slachtoffer werd van afpersing en bedreigingen door colectivos, waardoor het hele gezin uitgezonderd u besloot te verhuizen naar Isla Margarita. Na het vertrek van uw gezin bleef u in het ouderlijk huis achter, verklaart u, en nooit kreeg u problemen met criminelen of colectivos. Dat men u ongemoeid liet, heeft volgens u te maken met het feit dat niemand wist dat u de zoon van de zaakvoerder was die werd afgeperst. U geeft wel aan dat u op uw hoede was in uw wijk, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk of omwille van uw vader werd geïdoleerd. U stelt dat door de opkomst van de consejos comunales, de gemeenschapsraden, in 2018 in uw wijk de bewoners van de wijk en hun leefgewoonten in kaart werden gebracht. Zo werden u en andere bewoners onder druk gezet om een document te ondertekenen waarin stond waar en in welke omstandigheden u woonde. Het is voor u onduidelijk wat de bedoeling hiervan was (CGVS, p. 7-9, 21).

Uit deze verklaringen blijkt alleszins niet dat u persoonlijk gevisieerd werd door criminele of andere groeperingen.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u voor uw vertrek uit Venezuela in februari 2019 niet onder de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of daaraan gelieerde groeperingen bent gekomen. Het is belangrijk om hierbij aan te stippen dat u op dat moment het land al meermaals in- en uitgereisd was zonder daarbij problemen te hebben ervaren; u had toen al contacten gehad met personae non gratae van het regime, sommigen van hen hadden het land al voor uw vertrek in 2019 verlaten en u had al posts verspreid via sociale media waaruit uw afkeur voor het regime kon worden afgeleid. De ontwikkelingen die zich na uw vertrek voordeden in Venezuela, met onder andere de arrestaties van de twee journalisten met wie u contact had en het volgens u opgevoerde beleid tegen Amerikaanse inmenging, deden u besluiten niet terug te keren. De arrestaties van twee van uw contacten zijn op zich onvoldoende om aan te tonen dat u bij terugkeer een risico op vervolging loopt. Daarnaast kunnen er wat u betreft geen nieuwe risicofactoren worden afgeleid uit de recente achtergrondinformatie over het huidige beleid en gevisieerde profielen van het Venezolaanse regime. Er zijn in tegenstelling tot wat u beweert geen indicaties om aan te nemen dat de Venezolaanse autoriteiten u nu wel zouden viseren omwille van hun volgens uw verklaringen huidig sterkere anti-Amerikaanse beleid.

Wat uw verklaringen betreft over de onmogelijkheid om op gewone, legale manier een paspoort te verkrijgen, kan het CGVS enkel en alleen vaststellen dat de achtergrondinformatie stelt dat er inderdaad vaak ambtenaren worden omgekocht en dat een groot aantal praktische problemen de uitreiking in de weg staan. De wachttijd voor de uitgifte van een document kan soms maanden of zelfs jaren in beslag nemen. Een verlenging van een paspoort lijkt makkelijker te verkrijgen. U beschouwt deze situatie als een schending van uw recht op identiteit. Het feit dat een overheid niet in staat is om paspoorten (binnen een redelijke termijn) uit te reiken aan zijn burgers, valt echter niet onder de bepalingen van de Coventie van Genève.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen acht het CGVS de door uw aangehaalde redenen onvoldoende ernstig om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale

bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U verklaart voor uw vertrek te hebben gewoond in het huis van uw ouders in Caracas. Zij woonden sinds 2009 op het eiland Isla Margarita waar uw vader een zaak in reserveonderdelen voor auto's uitbaatte, waarmee ze volgens uw verklaringen voldoende in hun levensonderhoud kunnen voorzien (CGVS, p. 7). Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat u van 2011 tot uw uiteindelijke en definitieve vertrek uit uw land in 2019 veelvuldig gereisd hebt naar andere landen op het Amerikaanse continent om deel te nemen aan cursussen, opleidingen, workshops en andere soorten bijeenkomsten (CGVS, p. 10-12). Hoewel het CGVS er vanuit gaat dat u deze reizen niet helemaal zelf betaalde omdat sommige verblijven gesponsord werden, vereisten deze buitenlandse verblijven een zekere financiële achtergrond of buffer. Zelfs in de laatste jaren voor uw vertrek, wanneer uw land al in een diepe socioeconomische crisis verkeerde, verliet u uw land meermaals en slaagde u er ook in uw eigen reis naar Europa te bekostigen (Verklaring DVZ, punt 30). Daarnaast zette u zoals eerder gezegd met een medestudent een startup op poten die momenteel fungeert als vzw maar die u in de toekomst wil uitbouwen als volwaardig bedrijf (CGVS, p. 6).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulía, Táchira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek, kunnen deze vaststellingen en beoordeling niet in een ander licht plaatsen. De documenten ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit, uw nationaliteit, uw studies, uw activiteiten in Venezuela en erbuiten, uw vele reizen, maar kunnen op zich uw vrees voor vervolging bij terugkeer niet aannemelijk maken. De documenten die te maken hebben met uw verblijf en activiteiten in België en uw verzoek om internationale bescherming kunnen dit evenmin.

De opmerkingen die u formuleerde op de notities van het gehoor, betreffen verduidelijkingen van bepaalde passages en rechtzettingen van de vertaling. Hiermee werd rekening gehouden in de beoordeling. Hoe dan ook moet hierbij worden opgemerkt dat deze opmerkingen geen ander licht kunnen werpen op de gemaakte vaststellingen.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is, is terug te vinden via de in de beslissing opgenomen hyperlinks en in het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, vergelijkt hij met Colombia dat vluchtelingen uit Venezuela opvangt en waar ook de Verenigde Staten een belangrijke rol op zich nemen en met Spanje dat aankondigde dat er wel degelijk bescherming komt voor Venezolanen die een verzoek om internationale bescherming indienen. Ondergeschiedt vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stavingstukken:

- een persartikel van Reuters "Venezuelan engineers turn plastic trash into car parts amid crisis" van 18 juli 2018 (stuk 2);
- een afbeelding van een CNN reportage over de toestand in Venezuela met bijhorende link naar de reportage (stuk 3);
- overzicht van sociale media posts van verzoeker met bijgevoegde vrije vertaling (stuk 4);
- posts op sociale media met vermelding van financiële steun ('Grant') van YLA met vertaling (stuk 5);
- printscreen van de website: <https://www.eyewitness.global/welcome> (stuk 6);
- post van verzoeker op sociale media over de Eyewitness app en over het YLA Network (stuk 7);
- een persbericht van 4 juli 2019 over een rapport van de Hoge Commissaris van de Mensenrechten van de Verenigde Naties inzake Venezuela met vertaling en de internetlink <https://www.ohchr.org/SP/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=S> (stuk 8);
- een internetartikel "Colombia dara proteccion temporal a migrantes venezolanos" van 8 februari 2021 met vertaling van de website www.elancional.com en een afdruk van een folder "ABECE Estatuto temporal de proteccion para migrantes venezolanos" van het "ministerio de relaciones exteriores" van Colombia <https://migracioncolombia.gov.co/documentos/comunicaciones/infoqgrafias/ABC%20ESTATUTQ.pdf> (stuk 9);
- printscreens van de website van de Homeland Security van de Verenigde Staten met een bericht over het feit dat Venezuela aangeduid wordt als een land waarvoor een tijdelijke beschermingsstatus van achttien maanden kan worden verkregen <https://www.dhs.gov/news/2021/03/08/secretary-mavorkas-designates-venezuela-temporary-protected-status-18-months> [Bill approved by the senate] <https://www.foreign.senate.gov/imo/media/doc/MDM210791.pdf> (stuk 10);
- artikel van EL Mundo "Espana rectifica y dará protección internacional por razones humanitarias a venezolanos" van 8 maart 2019 met vertaling <https://www.elmundo.es/internacional/2019/03/08/5c817fa4fdddf27868b465a.html> (stuk 11);
- internetartikelen m.b.t. Diosdado Cabello en de aangekondigde maatregelen tegen organisaties die steun ontvangen van buitenlandse origine van 20 februari 2020, 5 november 2020 en onleesbare datum (<https://talcualdigital.com/cidh-y-diversas-ong-repudiaron-senalamientos-de-diosdado-cabello-contra-provea/> ; <https://www.radiofevalegrianoticias.com/cabello-advierte-que-desde-la-an-aprobaran-una-lev-contra-las-ong/>; <https://www.elnacional.com/venezuela/cabello-amenazo-con-sancionar-a-ong-financiadas-desde-ee-uu/> (stuk 12);
- een internetartikel van 5 november 2017 "Elia Sayegh abandonó Primera Justicia para postularse a la alcaldia de El Hatillo" met vertaling, <https://www.el-carabobeno.com/elias-savegh-abandono-primero-iusticia-postularse-la-alcaldia-hatillo/> ; een Instagrampost van 2 april 2020 met een link naar het artikel "Empresas venezolanas con impresoras 3D se unen a la lucha contra el coronavirus" met vertaling <https://www.instagram.com/tv/B-fPvZpH9dw/?igshid=ixd76w9vic7yb> ; <https://runrun.es/rr-esplus/402949/empresas-venezolanas-con-impresoras-3d-se-unen-a-la-lucha-contra-el-coronavirus/> (stuk 13);
- Bewijzen van de financiële steun m.b.t. de reizen die verzoeker maakte (stuk 14):
 - a. Mail van verzoeker d.d. 13.02.2019 i.v.m. financiële steun voor zijn reizen
 - b. Uitnodigingsbrief i.v.m. het ondernemings bootcamp in Riga d.d. 1.02.2019
 - c. Website van de organisator van 'Models of United Nation': <https://www.hnmun.org/financial-aid>
 - d. Crowdfunding pagina van verzoeker voor 'Models of United Nation':

<http://linkis.com/www.gofundme.com/Wlozh>

e. Bijdrage in de kosten in verband met the young leaders of the americas initiatief:
<https://vlai.state.gov/fellowship/>

2.2.2. Op 19 juli 2021 brengt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan het rapport '*COI Focus Venezuela: Situatieschets*' van 28 april 2021 en '*EASO: Venezuela Country Focus*' van augustus 2020 en er de internetlinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd te worden door de autoriteiten omwille van zijn activiteiten in binnen- en buitenland rond het democratisch gedachtengoed; van zijn linken en contacten met leden van de oppositie, met de Amerikaanse ambassade en met een Venezolaanse en Amerikaanse journalist die door de Sebin werden gearresteerd; omwille van zijn posts op sociale media waaruit blijkt dat hij geen voorstander van het regime is; omwille van zijn geloof in het private ondernemerschap. Daarnaast meent verzoeker gevaar te lopen omwille van de colectivos in Caracas, die ook in zijn woonplaats de controle hebben.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker slechts bijzonder beperkt betrokken was in de nationale Venezolaanse politiek: (1) hij is nooit lid geweest van een politieke partij of organisatie, hij ondernam actie op een onafhankelijke manier, hij nam slechts deel aan vreedzame betogingen tegen de regering in 2011, 2014 en 2017 en ondervond tijdens of na afloop ervan nooit problemen; (2) zijn posts op sociale media in 2017 betreffen de protesten, de eyewitness-app en zijn deelname in Toronto, Canada als vrijwilliger aan de plebiscito voor de in Canada wonende Venezolanen, georganiseerd door Venezolaanse oppositiepartijen; (3) zijn politieke activiteiten speelden zich veeleer af in het bijwonen van en deelnemen aan evenementen van lokale en internationale organisaties; (4) zijn sociaal engagement gaf hij vorm via zijn projecten (eigen start-up en speeches over 3D-printing) en via het inspireren van anderen voor het ondernemerschap, voor sommige projecten kreeg hij financiële steun van de Amerikaanse ambassade en van een NGO, dit werd echter nooit publiek bekend gemaakt; (5) uit zijn activiteiten blijkt dat zijn politiek activisme op het nationale toneel beperkt was, dat hij zijn politieke ideeën vertaalde in sociaal engagement zonder zich expliciet uit te spreken tegen het regime of zich achter de oppositie te scharen; (6) zijn politiek getinte boodschappen op sociale media zijn niet talrijk en zijn nooit rechtstreeks gericht tegen figuren van het Maduro-regime, verzoeker heeft een beperkt aantal volgers op Instagram en Twitter en zijn Facebook is sinds oktober 2017 niet langer openbaar, hij kan dus niet worden beschouwd als een vooraanstaand criticaster van het regime noch als iemand die anderen kan mobiliseren tegen het regime; (ii) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard en blijkt dat de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop tracht in te drukken, doch nergens uit de informatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het loutere lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk; (iii) uit zijn verklaringen blijkt dat hij tot zijn laatste vertrek uit Venezuela in februari 2019 geen problemen kende met de autoriteiten of daaraan gelinkte groeperingen: verzoeker heeft meermaals zonder problemen en legaal het land verlaten en is in de Verenigde Staten geweest, er kan niet worden gesteld dat hij onheus werd behandeld, dat er indicaties zijn dat de autoriteiten hem zoeken of dat hij gesignaleerd zou staan op een lijst van gezochte personen; (iii) het bijzonder weinig aannemelijk is dat verzoeker bij een terugkeer in de huidige omstandigheden wel problemen zou krijgen: (1) inzake zijn contacten met een Venezolaanse en een Amerikaanse journalist die daarna door de Sebin gearresteerd werden, is het onwaarschijnlijk dat verzoeker hierdoor gevaar loopt bij terugkeer, gezien verzoekers profiel en de aard van de contacten; (2) inzake zijn contact met een vroegere burgemeester van de oppositie is een risico niet waarschijnlijk, gezien dit contact een felicitatie betrof voor de overwinning van een wedstrijd georganiseerd door de Verenigde Naties, deze persoon in augustus 2017 naar Miami gevlucht is nadat hij werd beschuldigd van en veroordeeld voor corruptie en dat het niet is omdat deze persoon verzoeker

en zijn team een onderscheiding gaf, dat verzoeker tot zijn entourage zou worden gerekend, verzoeker heeft trouwens voor zijn vertrek uit Venezuela in februari 2019 geen problemen gekend met de autoriteiten en is niet op de hoogte van problemen die de andere teamleden met de autoriteiten zouden hebben gekend; (3) zelfs al zou verzoeker nu bij terugkeer als een oppositieleider worden beschouwd door deze contacten, dan nog leidt dit niet automatisch tot problemen met de autoriteiten; (4) verzoekers aanwezigheid op de Amerikaanse ambassade met ontmoeting met de toenmalige zaakgelastigde op 18 januari 2018 waardoor hij een band zou hebben met de Verenigde Staten, gebeurde kort voor de uitzetting van deze zaakgelastigde in mei 2018. Maduro verbrak alle diplomatieke banden met de VS met uitzetting van al het personeel eind januari 2019, dit is een maand voor verzoekers vertrek. Verzoeker werd niet gevisieerd. Uit informatie blijkt dat al in maart 2019 de repressie werd opgevoerd tegen oppositiepolitici, vermeende anti-regeringsdemonstranten, mensenrechtenactivisten en journalisten maar er zijn geen indicaties dat burgers zonder uitgesproken politiek of activistisch profiel die contacten hadden met Amerikaanse burgers, diplomaten of politici, specifiek zouden zijn gevisieerd; (5) kleine organisaties die geld ontvangen van de internationale gemeenschap werden toen al en nu nog meer gevisieerd, verzoekers bezoek aan de Amerikaanse ambassade was eenmalig, nergens blijkt uit posts op sociale media dat de Amerikanen hem financiële steun beloofden, verzoeker geeft zelf aan dat zijn team de Amerikaanse ambassade en de internationale NGO expliciet vroeg om hun financiële steun niet openbaar te maken, nergens uit verzoekers verklaringen of neergelegde documenten blijkt dat deze buitenlandse steun zichtbaar is geworden na zijn vertrek; (iv) de omstandigheid dat zijn vader het slachtoffer werd van afpersing en bedreiging door *colectivos*, bracht geen problemen mee voor verzoeker, die achterbleef in het ouderlijk huis, de opkomst van de gemeenschapsraden in 2018 bracht niet mee dat verzoeker persoonlijk gevisieerd werd door criminele of andere groeperingen; (v) uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt dat hij voor zijn vertrek in februari 2019 niet onder de negatieve aandacht stond van de Venezolaanse autoriteiten of daaraan gelieerde groeperingen, de ontwikkelingen die zich na zijn vertrek voordeden in Venezuela zijn onvoldoende om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer een risico op vervolging loopt, er zijn in zijn hoofd evenmin nieuwe risicofactoren, meer bepaald zijn er geen indicaties om aan te nemen dat de Venezolaanse autoriteiten hem nu wel zouden viseren omwille van hun -volgens verzoekers verklaringen- huidig sterker anti-Amerikaans beleid; (vi) verzoekers verklaringen over de onmogelijkheid om op gewone legale wijze een paspoort te verkrijgen betreffen het feit dat een overheid niet in staat is om paspoorten (binnen een redelijke termijn) uit te reiken aan zijn burgers wat niet onder de bepalingen van de Conventie van Genève valt; (vii) de documenten die verzoeker voorlegt, kunnen deze beoordeling niet in een ander daglicht plaatsen.

Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3.3. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en de oorzaken ervan veelzijdig en complex zijn. Uit de landeninformatie volgt tevens dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Venezuela regionaal erg verschillend zijn.

Zo is er geweld dat wordt gepleegd in het kader van de repressie door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de *colectivos*. Dit zogenaamde politioneel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v. ‘*targeted profiles*’ en p. 95-106 ‘*colectivos*’; COI Focus *Venezuela Situatieschets* van 15 mei 2020, p. 12-14; COI Focus *Venezuela Situatieschets* van 28 april 2021, p. 12-14). Daarbij worden zowel ‘*high profile*’ als ‘*low profile*’ activisten gevisieerd (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 52). Ook tijdens en na betogingen en protesten wordt geweld gebruikt dat veeleer wordt veroorzaakt door een buitensporige reactie van de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten en het leger alsook de *colectivos* daar de oppositie niet beschikt over een gewapende arm.

De landeninformatie bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke

oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen Ambtsbericht “Venezuela 2020” van juni 2020, p. 38-39 ‘risico voor *low-level* demonstranten en opposanten’, p. 59-60; EASO “Venezuela Country Focus” van augustus 2020, p. 52).

Uit de landeninformatie blijkt wel dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden, zodat het enkele feit dat verzoeker heeft deelgenomen aan betogingen in zijn land niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Verzoeker slaagt er *in casu* echter niet in aannemelijk te maken dat hij persoonlijk werd gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, dan wel dat hij persoonlijk zal worden gevisieerd bij een eventuele terugkeer naar Venezuela.

2.3.3.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.3.5. Verzoeker stelt vooreerst in het verzoekschrift dat het erg kort door de bocht is te stellen dat hij geen gevaar loopt nu hij geen actief lid is van de oppositie. Hij wijst erop dat hij duidelijk kenbaar heeft gemaakt dat hij geen voorstander is van het regime in zijn land en dat hij tijdens een verblijf in Toronto als vrijwilliger heeft geholpen bij het organiseren van een volksraadpleging die door de heersende politieke partij werd veroordeeld.

De Raad merkt op dat verzoeker hiermee zijn eerder afgelegde verklaringen herhaalt (notities CGVS, p. 11, 18 en 19) en aantoon niet akkoord te gaan met de vaststelling van de commissaris-generaal “*Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u geen voorstander bent van het huidige Venezolaanse regime. Eveneens komt eruit naar voren dat u slechts bijzonder beperkt betrokken was in de nationale Venezolaanse politiek.*” en “*Uit al uw activiteiten blijkt dat uw politiek activisme op het nationale toneel beperkt was en dat u uw politieke ideeën vooral vertaalde in sociaal engagement zonder dat u zich daarbij expliciet uitsprak tegen het regime of schaarde achter de vlag van een oppositiepartij. Uw politiek getinte boodschappen op de sociale media die naar Venezolaanse situatie verwijzen zijn op twee handen te tellen. Belangrijk om daarbij op te merken is dat uw kritiek daarin nooit rechtstreeks gericht was tegen figuren uit het Maduro-regime. Gezien uw beperkt aantal volgers (794 volgers op Instagram, 184 op Twitter en een onbekend aantal vrienden/volgers op Facebook dat niet langer openbaar is sinds 10/10/2017 – volgens New Media Onderzoek van maart 2020) en de aard van uw posts, kan er niet worden gezegd dat u een vooraanstaand criticaster van het regime was of bent en dat u door het regime niet kan worden gezien als iemand die anderen kan mobiliseren tegen het regime.*” Door echter louter zijn eerder afgelegde verklaringen te herhalen, toont verzoeker niet aan dat onterecht wordt vastgesteld dat hij niet kan worden beschouwd als een vooraanstaand criticaster van het regime of als iemand die anderen kan mobiliseren tegen het regime. Aangaande verzoekers kritiek betreffende zijn aantal volgers op sociale media wordt verwezen naar punt 2.3.3.7. van dit arrest.

2.3.3.6. Verzoeker vervolgt dat hij door middel van projecten en toespraken gepoogd heeft om het ondernemerschap en het sociaal engagement te promoten in Venezuela. Hij wijst erop dat de heersende doctrine in Venezuela is dat de staat zal voorzien en dat privatisering niet wordt

aangemoedigd maar afgeraden. Verzoeker gaat dus wel degelijk in tegen de huidige heersende politieke doctrine. Het prijzen van verzoekers onderneming door oppositieleden (stuk 13), gecombineerd met buitenlandse financiële steun maakt dit van de onderneming en van verzoeker een doelwit voor vervolging.

De Raad merkt ook hier op dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen waarin hij aangaf het ondernemerschap en sociaal engagement te promoten in Venezuela (notities CGVS, p. 12, 13, 16, 18). De Raad sluit zich er evenwel bij aan dat verzoeker niet kan worden beschouwd als een vooraanstaand criticaster van het regime of dat hij kan worden beschouwd als iemand die anderen tegen het regime kan mobiliseren.

Waar verzoeker stelt dat zijn onderneming meermaals geprezen werd door oppositieleden en hiervoor verwijst naar stuk 13 bij het verzoekschrift, stelt de Raad vast deze stukken enerzijds een internetartikel betreffen van 5 november 2017 “Elias Sayegh abandonó Primera Justicia para postularse a la alcaldía de El Hatillo” met vertaling en anderzijds een Instagrampost van 2 april 2020 met een link naar het artikel “Empresas venezolanas con impresoras 3D se unen a la lucha contra el coronavirus” met vertaling. Het persartikel over de politicus Elías Sayegh handelt over zijn overstap van de partij Primero Justicia naar de oppositie om zich burgemeester te stellen van El Hatillo maar toont geen link met verzoeker aan. De Instagrampost van de gebruiker “multirecicia” toont een filmpje en vermeldt dat dit een donatie betreft van beschermingsmaskers van gerecycleerd materiaal aan de “Ambulatorio El Hatillo – Jesús Reggetti). Er zijn drie opmerkingen dat dit een goed initiatief is, maar uit de gebruikersnamen van deze personen (alizingg, caro.sotir en chisparavelo) blijkt niet dat dit om de politicus Elías Sayegh zou gaan. De enige link is de wijk El Hatillo, maar dit volstaat niet om aan te tonen dat op sociale media te zien zou zijn dat verzoeker felicitaties krijgt van de oppositie. Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeker steeds vermeld heeft dat zijn start-up handelt onder de naam N..

Het artikel “Empresas venezolanas con impresoras 3D se unen a la lucha contra el coronavirus” vermeldt dat het bedrijf M(...), de opsteller van de Instagrampost, deelnam aan dit initiatief op vlak van logistiek en materiaal donor. Verzoeker en zijn zakenpartner worden geïnterviewd en zijn zakenpartner zegt dat “de distributie van het materiaal mogelijk was dankzij steun van de burgemeesterskantoren van El Hatillo, Chacao en andere gemeenten in de deelstaat Miranda”. De Raad merkt op dat uit het persartikel niet blijkt dat de politicus Elías Sayegh effectief burgemeester is geworden. Alleszins dient te worden vastgesteld dat uit een link naar een artikel in een post van een ander bedrijf, M(...), niet blijkt dat verzoeker zelf sociale mediaberichten heeft gepost waaruit zijn kritiek op het Venezolaans regime blijkt.

Inzake de buitenlandse financiële steun voor verzoeker wordt verwezen naar punt 2.3.3.9. van dit arrest.

2.3.3.7. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat een beperkt aantal volgers op sociale media niet gelijk staat aan een beperkte invloed of beperkte mediablootstelling. De invloed van verzoeker wordt louter gekwantificeerd aan de hand van zijn aantal volgers, maar dit is uiteraard niet de enige manier waarop men een invloed kan hebben op een wijder publiek. Verzoekers onderneming inzake 3D-printing kreeg aandacht in de pers en in deze artikelen werd ook verwezen naar de slechte toestand in Venezuela waarvoor de politiek verantwoordelijk is. Daaruit blijkt dat verzoekers naam wordt gelinkt met de noodzaak om vernieuwend op te treden nu het overheidsbeleid niet voldoende is om te voorzien voor de bevolking. Verzoeker verwijst naar stuk 2 bij het verzoekschrift en meent dat een artikel van Reuters een veel groter bereik heeft dan zijn sociale media-posts. Dit artikel werd ook door CNN opgepikt en beelden van verzoeker worden gebruikt in een reportage omtrent de hyperinflatie in Venezuela (stuk 3).

In dit verband wordt vooreerst opgemerkt dat verzoeker een onvolledige lezing geeft aan volgend motief van de bestreden beslissing: *“Uw politiek getinte boodschappen op de sociale media die naar Venezolaanse situatie verwijzen zijn op twee handen te tellen. Belangrijk om daarbij op te merken is dat uw kritiek daarin nooit rechtstreeks gericht was tegen figuren uit het Maduro-regime. Gezien uw beperkt aantal volgers (794 volgers op Instagram, 184 op Twitter en een onbekend aantal vrienden/volgers op Facebook dat niet langer openbaar is sinds 10/10/2017 – volgens New Media Onderzoek van maart 2020) en de aard van uw posts, kan er niet worden gezegd dat u een vooraanstaand criticaster van het regime was of bent en dat u door het regime niet kan worden gezien als iemand die anderen kan mobiliseren tegen het regime.”*

Hieruit blijkt duidelijk dat de invloed van verzoeker op sociale media wordt onderzocht niet alleen door zijn aantal volgers in rekening te brengen, maar ook door de aard van zijn posts te bekijken. Verzoeker betwist niet dat zijn posts niet van die aard zijn dat zijn kritiek rechtstreeks gericht zou zijn tegen het Maduro-regime. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift de aandacht die zijn onderneming in 3D-printing kreeg en dat in deze artikels de slechte toestand in Venezuela werd benadrukt. Stuk 2 bij het verzoekschrift betreft een persartikel van Reuters "Venezuelan engineers turn plastic trash into car parts amid crisis" van 18 juli 2018 met vertaling. In dit artikel wordt vermeld dat het een teken is van hoe een ongekende crisis sommige jongeren heeft aangezet tot innovatie na vijf jaren van economische inkrimping veroorzaakt door een falend overheidsbeleid en een scherpe daling van de wereldolieprijzen. De Raad stelt vast dat deze vaststelling toe te schrijven is aan de journalist die het artikel heeft opgesteld en niet aan verzoeker, die in dit artikel wordt geïnterviewd over de technologie, zijn interesses (het recyclen van afval en 3D-printing), de opstart van zijn bedrijf N., hun deal met een recyclagebedrijf in de stad Valencia, dat ze leveren aan 13 Venezolaanse bedrijven en plastic onderdelen produceren voor andere bedrijven en hoe hun filamenten de kosten voor een bedrijf kan verlagen. Uit dit artikel kan dus geen kritiek worden afgeleid van verzoeker zelf tegen het regime.

De beelden van verzoeker in het filmpje van CNN van 26 juli 2018 dat te bekijken is op Youtube, betreffen verzoeker die naar bruikbaar afvalmateriaal zoekt en vervolgens aan het 3D-printen is om auto-onderdelen te maken. Deze beelden duren slechts enkele seconden en verzoekers naam of die van het bedrijf worden niet genoemd. Dit filmpje handelt over de hyperinflatie in Venezuela en er worden beelden getoond van verschillende personen op verschillende plaatsen. Er worden ook enkele personen (niet verzoeker) geïnterviewd over de inflatie en de gestegen kosten. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat hij, door het feit dat hij in beeld in dit filmpje komt zonder vernoemd te worden, in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten is gekomen zodat hij bij een terugkeer naar Venezuela een risico op vervolging zou lopen.

Verzoeker doet met de verwijzing naar deze stukken geen afbreuk aan het feit dat hij niet als een vooraanstaand criticaster van het regime kan worden gezien of dat hij zou worden beschouwd als iemand die anderen kan mobiliseren.

Verzoeker vervolgt in dit middelonderdeel dat zowel hoge functionarissen bij de oppositie als doelwit gekozen worden en anderzijds ook jonge mannen zoals hij, afkomstig uit de hoofdstad en te linken aan kritiek op het beleid. Verzoeker uit hiermee kritiek op volgend motiefonderdeel uit de bestreden beslissing dat enkel handelt over de arbitraire arrestaties en het geweld na massademonstraties, vooral deze van eind januari 2019: *"Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media."* In tegenstelling tot wat verzoeker meent, valt hij niet onder het hier geschetste profiel. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een armere buurt, dat hij na 2017 deelnam aan massademonstraties, dat hij in de periode eind januari 2019 en 22 februari 2019, datum waarop hij Venezuela verliet, heeft deelgenomen aan een protestbetoging waarbij zijn deelname dan nog zichtbaar zou zijn geweest, of dat zijn kritiek op de overheid viraal zou zijn gegaan op social media. Verzoeker verklaarde immers dat hij in 2011, 2014 en 2017 deelnam aan vreedzame protesten, begreep dat deze nergens toe zouden leiden (notities CGVS, p. 19) en vanaf dan zijn aandacht richtte op samenwerking met lokale gemeenschappen en zijn sociaal engagement (notities CGVS, p. 18). Er is bijgevolg geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker eind januari 2019 of in februari 2019 zou hebben deelgenomen aan de anti-regeringsbetogingen. Zoals hierboven reeds gesteld blijkt uit verzoekers gebruik van sociale media geen rechtstreekse kritiek op de overheid, laat staan dat deze viraal zou zijn gegaan.

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift ook op dat zijn sociale media-posts talrijker zijn dan wat in de bestreden beslissing wordt gesteld (stuk 4 bij het verzoekschrift) en dat hij daarbij minstens impliciet verwijst naar het beleid van de overheid. Bovendien dateert een deel van deze posts van na november 2017, toen een wet werd goedgekeurd met als doel het mogelijk maken voor de overheid om de bevolking te straffen voor het uiten van commentaar, het aanklagen van arrestaties en het delen van multimediamateriaal met meningen die ingaan tegen het beleid van de overheid.

Stuk 4 bij het verzoekschrift betreffen Twitterberichten van verzoeker inzake studentenprotesten, kritiek op de economische situatie in Venezuela, interesse in de ondervraging van de Venezolaanse overheid

door het mensenrechtencomité van de Verenigde Naties, oproepen om te gaan stemmen, retweets van een oppositiepolitica, kritiek op geweld, steun aan vreedzaam protest, de app “Eyewitness”, zijn bezoek aan de Amerikaanse ambassade n.a.v. zijn deelname aan de YLAJ in 2017 en ervaringen over zijn deelname, etc... Deze berichten dateren van 2017 of vroeger, januari, februari, maart en april 2018, januari 2019, maart 2020. Ook enkele Instagram-posts worden toegevoegd van 2017, december 2018, februari 2019. De berichten van 2019 en 2020 betreffen enkel verzoekers project met de inheemse bevolking inzake gezondheidszorg en proper water en zijn 3D-project inzake het maken van face-shields n.a.v. de coronapandemie.

Inzake verzoekers contacten met de Amerikaanse ambassade en inzake de app Eyewitness wordt verwezen naar punten 2.3.3.9. en 2.3.3.10 van dit arrest. Verzoeker heeft nooit problemen gehad omwille van zijn sociale media berichten voor de wetswijziging in november 2017. Zijn berichten van na november 2017 hebben hem evenmin problemen opgeleverd, gezien verzoeker zonder problemen (notities CGVS, p. 8, 10, 20 en 21) tot 22 februari 2019 in Venezuela is kunnen blijven en via de luchthaven van Caracas kon vertrekken. De Raad stelt vast dat het bijbrengen van deze sociale media berichten geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker gezien de aard van zijn posts en zijn beperkt aantal volgers niet kan worden beschouwd als een vooraanstaand criticaster van het regime of als iemand die anderen kan mobiliseren tegen het regime.

2.3.3.8. Inzake verzoekers reizen bevestigt hij dat vele van deze reizen geen problemen opleverden om terug het land binnen te geraken, maar hij wijst erop dat deze reizen toch wel een politiek karakter hadden (in Canada werkte hij mee aan de volksraadpleging en zijn deelname aan de Obama foundation Summit betrof het promoten van de democratie). Bovendien dateren deze reizen volgens verzoeker grotendeels voor de internationale gemeenschap een standpunt innam tegen Venezuela. Het is pas als verzoeker in België is en de situatie in Venezuela verder ontspoord dat hij besluit niet terug te keren, gezien een terugkeer een gevaar zou inhouden voor hem en zijn familie. In Venezuela is het niet enkel de overheid maar zijn het ook de colectivos die politiek geëngageerde personen opsporen.

Verzoeker uit hiermee kritiek op volgend motief van de bestreden beslissing: *“Daarnaast is het belangrijk om aan te stippen dat u in de jaren voor uw definitieve vertrek uit Venezuela, meermaals het land probleemloos en legaal, op vertoon van uw Venezolaanse paspoort, heb verlaten en in de Verenigde Staten bent geweest. Bij het in- en uitreizen, hebt u geen problemen gekend, verklaart u. Hierover zegt u verder dat de Guardia Nacional u bij het in- en uitreizen steeds op een normale toon vroeg naar de plaats van bestemming en het doel van uw reis. Daarop antwoordde u steevast uit veiligheidsoverwegingen dat u als student reisde. Eenmaal, in 2012, werd u door de Seniat tegengehouden omwille van een elektronisch apparaat, waarvoor u nog taxen moest betalen, maar meer dan dat ook niet (CGVS, p. 20-21). Er kan dus niet worden gesteld dat u bij het in- en uitreizen onheus werd behandeld, dat er indicaties zouden zijn dat de autoriteiten u zoeken of dat u gesignaleerd zou staan op een zogenaamde lijst van gezochte personen waarvan in de achtergrondinformatie sprake van is (Nederlands Ambtsbericht 2020, p. 13).”*

Door louter te stellen dat zijn reizen een politiek karakter hadden, ontkracht verzoeker niet dat hij probleemloos Venezuela in en uit kon reizen. Waar hij stelt dat intussen, sinds verzoeker in België is, de situatie in Venezuela ontspoord is, toont hij nog niet aan waarom zijn reizen die in het verleden probleemloos verliepen, na enkele jaren plots aanleiding zouden geven tot problemen.

Inzake verzoekers vrees voor de colectivos omwille van zijn eigen activiteiten wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“U geeft wel aan dat u op uw hoede was in uw wijk, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk of omwille van uw vader werd gevisieerd. U stelt dat door de opkomst van de consejos comunales, de gemeenschapsraden, in 2018 in uw wijk de bewoners van de wijk en hun leefgewoonten in kaart werden gebracht. Zo werden u en andere bewoners onder druk gezet om een document te ondertekenen waarin stond waar en in welke omstandigheden u woonde. Het is voor u onduidelijk wat de bedoeling hiervan was (CGVS, p. 7-9, 21). Uit deze verklaringen blijkt alleszins niet dat u persoonlijk gevisieerd werd door criminele of andere groeperingen.”*

Verzoeker heeft inderdaad aangegeven dat de gemeenschapsraad er was in zijn zone vanaf 2018, waarbij ze elk huis telden, vroegen wie er woonde en wanneer de bewoners thuis waren. Een keer moest verzoeker naar een plaats gaan om een document te ondertekenen, de colectivos zagen erop toe dat iedereen dit ondertekende, verklaarde waar men woonde en onder welke omstandigheden. Verzoeker bevestigt dat hij niet weet waarom hij dit document moest ondertekenen, dat een leidster van de gemeenschapsraad aandrong en dat zij een lijst met een volkstelling had waarvan de colectivos

wilden nagaan of ze wel correct was (notities CGVS, p. 21). Hieruit blijkt echter geenszins dat verzoeker persoonlijk werd gevisieerd omwille van zijn activiteiten of zijn reizen.

2.3.3.9. Vervolgens uit verzoeker kritiek op volgend motief van de bestreden beslissing:

“Dat u nu bij terugkeer in de huidige omstandigheden wel problemen vreest te krijgen, omwille van uw banden of links met de Amerikaanse ambassade, de door het Venezolaanse regime veroordeelde en naar het buitenland uitgeweken oppositieburgemeester RM en de journalisten die door de Sebin werden gearresteerd lijkt gezien uw achtergrond en profiel bijzonder weinig aannemelijk. (...)

Voorts baart ook uw aanwezigheid op de Amerikaanse ambassade en uw ontmoeting daar met toenmalig charge d'affaires TR op 18 januari 2018 u zorgen omdat in er volgens u jacht gemaakt werd en wordt op iedereen die banden zou hebben met de Verenigde Staten (CGVS, p. 13). In de eerste plaats moet erop gewezen worden dat uw ontmoeting met de Amerikaanse diplomaat kort voor zijn uitzetting in mei 2018 plaatsvond en dat Maduro alle diplomatieke banden verbrak met de Verenigde Staten en de uitzetting van alle personeel beval eind januari 2019. Dit laatste vond een maand voor uw vertrek plaats. Uit de achtergrondinformatie bleek al dat in 2019, meer bepaald in de nasleep van de gebeurtenissen in maart 2019, de repressie van oppositiepolitici werd opgevoerd en ook vermeende antiregeringsdemonstranten, mensenrechtenactivisten en journalisten werden gevisieerd. Er zijn geen indicaties dat burgers zonder uitgesproken politiek of activistisch profiel maar die contacten hadden met Amerikaanse burgers, diplomaten of politici specifiek zouden zijn gevisieerd. Wel worden kleine organisaties die geld ontvangen van de internationale gemeenschap toen al en nu nog meer gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten. Uw bezoek aan de Amerikaanse ambassade was eenmalig en nergens blijkt uit de posts hierover, noch de uwe noch deze van de Amerikaanse ambassade, dat zij u financiële steun beloofden. U geeft zelf aan dat uw team de Amerikaanse ambassade en de internationale ngo expliciet vroeg hun financiële steun voor de uitvoering van uw project in het Amazonegebied niet openbaar te maken uit vrees voor represailles. Nergens uit uw verklaringen of neergelegde documenten blijkt dat deze buitenlandse steun zichtbaar is geworden na uw vertrek (CGVS, p. 16-17, 19-20).”

Verzoeker wijst erop dat hij goede banden had met de Amerikaanse ambassade en zijn projecten ontvingen financiële steun ervan. Deze financiële steun werd inderdaad niet openbaar gemaakt maar uit zijn posts op sociale media (stuk 5 bij het verzoekschrift) blijkt volgens verzoeker dat de financierders getagd werden en dus te linken zijn aan deze projecten, waardoor zijn band met de Verenigde Staten nogmaals bevestigd wordt.

Verzoeker betwist niet wat hierboven gemotiveerd wordt over zijn verklaringen of de door hem neergelegde documenten, maar beperkt zich tot het voorleggen van twee Instagramposts van 30 december 2018 en een Facebookbericht van 3 februari 2019. In de twee Instagramberichten, van verzoeker en van fundaciontierrablanca wordt verwezen naar de YLAI (Young Leaders of the Americas Initiative), Meridian International Center en “giften van verschillende partners”. In verzoekers Facebookpost wordt verwezen naar de steun van het YLAI, het Amerikaans ministerie van Buitenlandse Zaken en het Meridian International Center. Hieruit blijken inderdaad banden van verzoeker met Amerikaanse organisaties maar blijkt niet dat deze Amerikaanse organisaties financiële steun hebben verleend.

Deze stukken doen bijgevolg geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen indicaties zijn dat burgers zonder uitgesproken politiek of activistisch profiel maar die contacten hadden met Amerikaanse burgers, diplomaten of politici specifiek zouden zijn gevisieerd; dat wel kleine organisaties die geld ontvangen van de internationale gemeenschap toen al en nu nog meer gevisieerd worden door de Venezolaanse autoriteiten; dat echter verzoekers bezoek aan de Amerikaanse ambassade eenmalig was en dat nergens uit de posts hierover blijkt dat zij verzoeker financiële steun beloofden. De Raad voegt hieraan toe dat verzoeker op 22 februari 2019 bovendien zonder problemen Venezuela kon uitreizen, op een ogenblik dat de personeelsleden van de Amerikaanse ambassade reeds het land waren uitgezet. Deze stukken doen evenmin afbreuk aan de vaststelling dat nergens uit zijn verklaringen of uit de neergelegde documenten blijkt dat deze buitenlandse steun zichtbaar is geworden na zijn vertrek.

Verzoeker benadrukt vervolgens dat zijn verschillende projecten grotendeels gefinancierd werden door niet-Venezolaanse bronnen. Hij merkt op dat in januari 2021 de nieuwe nationale vergadering van Venezuela werd ingesteld en dat hierin Diosdado Cabello als lid werd benoemd. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift persartikels van 20 februari 2020, 5 november 2020 en een onleesbare datum (stuk 12) waaruit blijkt dat deze politicus wil optreden tegen NGO's die buitenlandse steun ontvangen maar actief

blijven in Venezuela, hij ziet deze organisaties als een potentieel gevaar voor Venezuela. Verzoeker meent dat zijn organisatie daaronder valt omdat zijn acties reeds werden geprezen door oppositieleiden. Tijdens de Covid-19 pandemie heeft verzoeker via zijn onderneming steun geleverd aan ziekenhuizen door het produceren van face-shields en dit initiatief werd door de oppositie gelooft.

De Raad merkt op dat verzoeker verklaard heeft dat zijn bedrijf N. nog steeds bestaat als een VZW in Venezuela en dat zijn partner op dit moment alle verantwoordelijkheid draagt (notities CGVS, p. 6). Het gehoor van verzoeker vond plaats op 19 september 2020 (de datum op het gehoorverslag vermeldt foutief 19 september 2019), dit is enkele maanden nadat de persartikels gepubliceerd werden inzake het optreden van de Venezolaanse overheid tegen NGO's die gefinancierd worden met buitenlands geld. Uit deze persartikels blijkt dat NGO's gevisieerd worden die zich bezig houden met mensenrechten, zoals Provea, en de verdediging van burgerrechten. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat zijn bedrijf, momenteel een VZW, dat zich bezighoudt met het recyclen van afvalmateriaal tot grondstof voor 3D-printing en het geven van opleidingen inzake 3D-printing, in de kijker loopt voor onderzoek van de financiering ervan in het kader van een actie die vooral NGO's treft die zich bezighouden met mensenrechten. Inzake verzoekers vroegere projecten met inheemse volkeren of zijn inzet voor de democratie die verliepen in samenwerking met NGO's die burgerzin willen bevorderen in Venezuela (notities CGVS, p. 18) toont hij niet aan dat hij als gevolg daarvan problemen heeft ondervonden gezien hij in februari 2019 probleemloos Venezuela kon verlaten via de nationale luchthaven in Caracas. Evenmin toont hij aan dat hij als gevolg daarvan bij een terugkeer problemen zou ondervinden, gezien verzoeker bevestigt dat de financiële steun vanuit de Verenigde Staten niet openbaar werd gemaakt (zie ook zijn verklaringen bij het CGVS, p. 19). In dit verband wordt ook verwezen naar wat hierboven wordt gesteld over de twee Instagramposts en verzoekers Facebookbericht.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende overwogen: *“Wel worden kleine organisaties die geld ontvangen van de internationale gemeenschap toen al en nu nog meer gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten. Uw bezoek aan de Amerikaanse ambassade was eenmalig en nergens blijkt uit de posts hierover, noch de uwe noch deze van de Amerikaanse ambassade, dat zij u financiële steun beloofden. U geeft zelf aan dat uw team de Amerikaanse ambassade en de internationale ngo expliciet vroeg hun financiële steun voor de uitvoering van uw project in het Amazonegebied niet openbaar te maken uit vrees voor represailles. Nergens uit uw verklaringen of neergelegde documenten blijkt dat deze buitenlandse steun zichtbaar is geworden na uw vertrek.”*

Zoals hierboven reeds gesteld blijkt uit verzoekers sociale media posts niet dat het leveren van face-shields, geproduceerd door zijn bedrijf, aan een lokaal ziekenhuis duidelijk zichtbare gelukwensen heeft ontvangen van oppositieleiden.

2.3.3.10. Verzoeker uit kritiek op volgend motief:

“Dat u nu bij terugkeer in de huidige omstandigheden wel problemen vreest te krijgen, omwille van uw banden of links met de Amerikaanse ambassade, de door het Venezolaanse regime veroordeelde en naar het buitenland uitgeweken oppositieburgemeester RM en de journalisten die door de Sebin werden gearresteerd lijkt gezien uw achtergrond en profiel bijzonder weinig aannemelijk. Wat de journalisten betreft, vreest u dat uw contacten met hen aan het licht zijn gekomen na hun arrestatie door de Sebin in maart 2019, een maand na uw vertrek (CGVS, p. 13, 15). Het CGVS twijfelt niet aan het feit dat de Sebin inzage kreeg in de contacten van deze personen. Hierbij moet evenwel worden opgemerkt dat zelfs wanneer de Sebin weet heeft van uw communicatie met de genoemde journalisten of uw contactgegevens bij deze personen teruggevonden heeft, het CGVS het dan nog steeds onwaarschijnlijk acht dat u hierdoor gevaar loopt bij terugkeer. En dit omwille van uw profiel en de aard van de contacten die u met deze personen onderhield. CW interviewde u eenmalig voor een Amerikaanse tv-zender over 3D-printing, een politiek neutraal onderwerp. LCD, die volgens de achtergrondinformatie een dag na zijn arrestatie werd vrijgelaten en een reisverbod opgelegd kreeg door de autoriteiten, schreef u aan over de Eyewitness-app. Het betrof hier een politiek gevoeliger onderwerp, maar met hem had u nooit enig persoonlijk noch langdurig contact. Bovendien bleek de journalist weinig of geen interesse te hebben in het gebruik van de app, omdat hij die te tijdrovend vond (CGVS, p. 14). Er kan dus niet worden geconcludeerd dat u zijn berichtgeving over de mensenrechtenschending op de een of andere manier faciliteerde of er een bijdrage aan leverde. Bovendien profileerde u zich op uw sociale media ook niet als een mensenrechtenactivist. Een risico omwille van uw contact met vroeger burgemeester van de gemeente Chacao RM die u en de teamleden erkende voor de overwinning van de wedstrijd Model UN is al evenmin waarschijnlijk (CGVS, p. 13). Uit de achtergrondinformatie blijkt dat de man in augustus 2017 naar Miami vluchtte wanneer hij door de autoriteiten beschuldigd werd van corruptie en hem hiervoor een gevangenisstraf van 15 jaar werd

opgelegd. Het is niet omdat de man u een onderscheiding gaf dat u tot zijn entourage zou worden gerekend. Zoals gezegd hebt u voor uw vertrek uit Venezuela in 2019 geen problemen gekend met de autoriteiten en u bent niet op de hoogte van problemen die de andere teamleden met de autoriteiten zouden hebben gekend (CGVS, p. 17). Bij dit alles moet ook nog eens worden onderlijnd dat zelfs als u nu bij terugkeer als oppositievoorzitter wordt beschouwd door uw contacten met de drie door u genoemde persona non grata, dit niet automatisch tot problemen leidt met de autoriteiten. De kans op vervolging wordt immers reëel wanneer iemand activiteiten uitoefent die tegen het regime gericht zijn of wanneer iemand mensen kan mobiliseren of beïnvloeden.”

Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat de Sebin inzage kreeg in de contacten van de twee journalisten waarmee verzoeker contact heeft gehad maar gaat niet akkoord met de vaststelling van de verwerende partij dat het dan nog steeds onwaarschijnlijk is dat hijzelf daardoor gevaar loopt bij zijn terugkeer. Verzoeker zet nog eens de werking van de app “Eyewitness” uiteen. Het gegeven dat verzoeker contact had met een journalist om het gebruik van deze app te promoten kan volgens hem niet lichtzinnig van de hand worden gedaan als irrelevant. Verzoeker meent dat het inreisverbod dat deze Venezolaanse journalist opgelegd kreeg, aantoont dat iemand die zich uitspreekt tegen het regime het land niet meer in en uit mag en dat de verwerende partij dit te lichtzinnig opvat. Het gegeven dat deze journalist besloot de app zelf niet te promoten, betekent niet dat de promotie ervan door verzoeker minder belangrijk is (stuk 7 bij het verzoekschrift). Inzake verzoekers contacten met de Amerikaanse journalist merkt verzoeker op dat daarin ook werd verwezen naar de problemen die er op dat ogenblik waren in Venezuela.

De Raad merkt op dat verzoeker zich hiermee beperkt tot een herhaling van zijn afgelegde verklaringen (notities CGVS, p. 11, 14, 15 en 16). Het louter tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal doet geen afbreuk aan de gemotiveerde vaststellingen hierboven. Verzoeker gaat niet concreet in op deze motieven, die steunen op de stukken van het administratief dossier en zijn kritiek is dus niet van die aard dat ze zou aantonen dat deze motieven niet geldig zijn. De Raad sluit zich aan bij deze pertinente motieven.

2.3.3.11. Inzake het motief in de bestreden beslissing aangaande de afpersing en bedreiging van verzoekers vader als zaakvoerder door de colectivos en de opkomst van de gemeenschapsraden, waaruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker zelf persoonlijk werd geïdoleerd, merkt verzoeker op dat hij er alles aan deed om een laag profiel te behouden. Verzoeker meent dat het feit dat hij de zoon is van een doelwit uiteraard tot gevolg heeft dat hij het volgende doelwit wordt.

Verzoeker doelt hiermee op volgend motief van de bestreden beslissing: *“Bijkomend moet gewezen worden op een aantal andere elementen die u eveneens aanbracht. Zo geeft u aan dat uw vader als zaakvoerder het slachtoffer werd van afpersing en bedreigingen door colectivos, waardoor het hele gezin uitgezonderd u besloot te verhuizen naar Isla Margarita. Na het vertrek van uw gezin bleef u in het ouderlijk huis achter, verklaart u, en nooit kreeg u problemen met criminelen of colectivos. Dat men u ongemoeid liet, heeft volgens u te maken met het feit dat niemand wist dat u de zoon van de zaakvoerder was die werd afgeperst. U geeft wel aan dat u op uw hoede was in uw wijk, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk of omwille van uw vader werd geïdoleerd. U stelt dat door de opkomst van de consejos comunales, de gemeenschapsraden, in 2018 in uw wijk de bewoners van de wijk en hun leefgewoonten in kaart werden gebracht. Zo werden u en andere bewoners onder druk gezet om een document te ondertekenen waarin stond waar en in welke omstandigheden u woonde. Het is voor u onduidelijk wat de bedoeling hiervan was (CGVS, p. 7-9, 21). Uit deze verklaringen blijkt alleszins niet dat u persoonlijk geïdoleerd werd door criminele of andere groeperingen.”*

Door te stellen dat hij enkel ongemoeid werd gelaten omdat hij zich “low profile” opstelde, herhaalt verzoeker opnieuw zijn reeds afgelegde verklaringen (notities CGVS, p. 8 en 21). Bovendien bleef verzoeker in hetzelfde huis wonen als waar hij eerder met zijn familie woonde (notities CGVS, p.5), zodat het voor eventuele afpersers of bedreigers niet moeilijk kan zijn geweest om verzoeker als zoon van zijn vader te lokaliseren. Toch is dit niet gebeurd, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als zoon van het doelwit, een volgend doelwit wordt.

Verzoeker stelt dat zijn laag profiel na de opkomst van de gemeenschapsraden ondenkbaar is geworden, gezien deze raden de leefgewoonten en familiebanden van elke burger in kaart brengen, op die manier is de link met zijn vader vlot gelegd. Bovendien richten de colectivos zich eveneens op demonstranten en politiek geëngageerden met een minder belangrijk profiel.

In dit verband merkt de Raad op dat hierboven reeds werd gesteld dat verzoeker bevestigt dat hij niet weet waarom hij een bepaald document moest ondertekenen, dit was als gevolg van een vraag van de leidster van de gemeenschapsraad die een lijst met een volkstelling had waarvan de colectivos wilden nagaan of ze wel correct was (notities CGVS, p. 21) de colectivos zagen er dan op toe dat iedereen dit document ondertekende, daarin werd verklaard waar men woonde en onder welke omstandigheden. Hieruit blijkt echter geenszins dat verzoeker persoonlijk werd geïdendeerd of werd geïdendeerd omwille van de bedreigingen aan het adres van zijn vader in 2009. Uit hetgeen hierboven werd gesteld is reeds gebleken dat verzoeker na 2017 niet meer deelnam aan protesten, dat zijn politiek engagement buiten partijen plaatsvond en dat verzoeker niet kan beschouwd worden als een vooraanstaand criticaster van het regime of als iemand die anderen kan mobiliseren tegen het regime.

2.3.3.12. Ten slotte wijst verzoeker erop dat Colombia sinds februari 2021 actief een rol speelt om vluchtelingen uit Venezuela op te vangen, dat de Verenigde Staten sinds maart 2021 hierbij ook een belangrijke rol op zich nemen en dat Spanje op 8 maart 2021 aankondigde dat er wel degelijk bescherming komt voor Venezolanen die een verzoek om internationale bescherming indienen. Hij verwijst naar stukken 9, 10 en 11 van het verzoekschrift.

Zoals verzoeker zelf stelt, is België als Europese lidstaat niet gebonden door beslissingen van Colombia en van de Verenigde Staten. Stuk 11 betreft een persartikel van 8 maart 2019 over een maatregel die in Spanje is genomen en waarvan migranten uit Venezuela aan wie Spanje in de afgelopen vijf jaar asiel werd geweigerd, kunnen genieten. Deze personen krijgen toegang tot tijdelijke verblijfsvergunningen en een werkvergunning. Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat Spanje aan alle Venezolanen die een verzoek om internationale bescherming indienen, effectief de internationale bescherming toekent. Alleszins wordt opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht en op zijn eigen merites wordt beoordeeld. Verzoeker toont hiermee niet aan dat er in zijn hoofdte sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.3.13. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht, vermogen niet de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De documenten die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, werden hierboven besproken.

Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.3.14. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijke risico loopt in Venezuela.

2.3.4.2. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de geveesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer.

In de mate waarin verzoeker zou menen ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen door de schrijnende en mensonterende situatie in Venezuela te vermelden en erop te wijzen dat hij geen financiële buffer heeft gezien al zijn reizen telkens gefinancierd werden via internationale organisaties en fondsenwerving (stukken 14.1 en 14.2 bij het verzoekschrift), wordt het volgende opgemerkt.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...)*”(eigen onderlijnen).

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij*

specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd wordt door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de colectivos in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *"COI Focus. Venezuela: Situatieschets"* van 15 mei 2020 en de door verwerende partij bij aanvullende nota bijgebrachte *"COI Focus Venezuela: Situatieschets"* van 28 april 2021 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten (Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Boliva) wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit en tot aan zijn vertrek uit Venezuela te hebben verbleven in Caracas. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in de deelstaat Caracas actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan en brengt geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET